

Sygn. akt: II AKa 141/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Marcin Ciepiela
Sędziowie	SSA Małgorzata Niementowska (spr.) SSO del. Teresa Jędrzejak-Paluch
Protokolant	Anna Moczek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Zabrzu Anny Arabskiej

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2020 r. sprawy

1. **D.S. s. M. i K.**, ur. (...) w R.

oskarżonego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk i inne;

2. **Ł. Z. s. M. i L.**, ur. (...) w Z.

oskarżonego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk i inne

na skutek apelacji obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 10 grudnia 2019 roku, sygn. akt IV K 167/19

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Gliwicach) na rzecz adwokata K. G. – Kancelaria Adwokacka w Z. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % VAT, tytułem obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu D.S. w postępowaniu odwoławczym;

3. zasądza od oskarżonych D. S. oraz Ł. Z. na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. R. kwoty po 1 000 (jeden tysiąc) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym;

4. zwalnia oskarżonych D. S. oraz Ł. Z. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSO del. Teresa Jędrzejak-Paluch SSA Marcin Ciepiela SSA Małgorzata Niementowska

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 141/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 10 grudnia 2019 r, sygn. akt. IV K 167/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	Uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	obrońca oskarżonego D. S. - błąd w ustaleniach faktycznych sprawy poprzez uznanie, że do zaboru mienia nie doszło wyłącznie z uwagi na postawę pokrzywdzonego; - rażąca niewspółmierność kary	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zgodzić się należy ze skarżącym, że :		
<ul style="list-style-type: none"> oskarżony D. S. zainicjował przerwanie zadawania ciosów 		

pokrzywdzonemu A.R. i nie on posługiwał się nożem;

- oskarżony jest osobą młodocianą;
- oskarżony przeprosił pokrzywdzonych i uczynił to od razu na pierwszej rozprawie;

Nie sposób natomiast zgodzić się z obrońcą oskarżonego, że:

- nie odgrywał on wiodącej roli w zdarzeniu albowiem to on pierwszy zaatakował pokrzywdzonego A.R.;
- oskarżony wbrew twierdzeniom skarżącego nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. W czasie postępowania przygotowawczego zmieniał wersję zdarzenia starając się uniknąć odpowiedzialności karnej a na rozprawie również sposób szczątkowy zrelacjonował zdarzenia z tą różnicą , że przyznał się do udziału w nich;
- to jego interwencja spowodowała, że nie doszło do zaboru mienia pokrzywdzonego.

Mając na uwadze powyższe oraz:

- dwukrotną karalność oskarżonego pomimo młodego wieku,
- przeciętną opinię środowiskową;
- brak poszanowania dla porządku prawnego, lekceważące podejście do wartości jakimi są zdrowie i życie człowieka oraz prawo własności wyrażające

się w dokonania napadów rabunkowych;

- zaatakowanie mężczyzn nie dających mu żadnych powodów do takiego złego potraktowania;
- dopuszczenie się dwóch rozbroi w ciągu jednej nocy w dostępie niecałych dwóch godzin;
- współdziałanie z nieletnim

nie sposób podzielić zarzutu, podniesionego przez skarżącego, o naruszeniu przez sąd

I instancji zakazu orzeczenia kary rażąco niewspółmiernej, której wysokość nie znajduje uzasadnienia. Zarzut niewspółmierności kary, można zasadnie podnosić wówczas: "gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą" Niewspółmierność zachodzi zatem wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary W niniejszej sprawie, wbrew twierdzeniom autora apelacji, Sąd Okręgowy ferując rozstrzygnięcie w zakresie kary uwzględnił wszystkie okoliczności istotne dla jej wymiaru, prawidłowo je ocenił oraz nadał im właściwe znaczenie. Należy podzielić zapatrywania i przytoczoną argumentację Sądu Okręgowego na okoliczność ukształtowania kary w znajdującej odzwierciedlenie w wyroku wysokości. Wszak w stosunku do oskarżonego D.S. orzeczono kary pozbawienia

wolności za każdy z czynów w dolnych granicach zagrożenia. Rozstrzygnięcie w tym zakresie jest niewątpliwie słuszne i sprawiedliwe. Przy ustalaniu rozmiaru społecznej szkodliwości przestępczego zachowania oskarżonego sąd uwzględnił bowiem wszystkie okoliczności z art. 115 § 2 k.k. i nadał im właściwą rangę. Uwzględnił zatem rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynów, motywację oskarżonego i postać zamiaru, z jakim działał. A zatem uwagi sądu nie uszła żadna z okoliczności wyznaczających rozmiar społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Kształtując karę pozbawienia wolności sąd miał również w polu widzenia podnoszony przez skarżącego fakt, że podczas czynu nasza oskarżonego refleksja i powstrzymywał napastników słownie od dalszego stosowania przemocy.

Mając na względzie przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstawy i przesłanki wymiaru kary, sąd odwoławczy nie może przyjąć, jak tego chce skarżący, iż orzeczona przez Sąd Okręgowy kara pozbawienia wolności jest rażąco niewspółmierna i niesprawiedliwa. W świetle wielości popełnionych przestępstw, działania z premedytacją, powtarzalności przestępczych zachowań, okoliczności popełnienia przestępstw nie ma podstaw aby w stosunku do oskarżonego zastosować nadzwyczajne złagodzenia kary.

Podzielić, zatem należy przekonanie sądu meriti, że orzeczenie

<p>wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze lat 4 nie jest karą nadmiernie surową ale wystarczającą dla osiągnięcia wobec niego celów kary</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 1 poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności przy o nadzwyczajnym złagodzeniu kary w oparciu o przepis art. 60 § 1 i § 2 k.k. i § 6 k.k.</p> <p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 2 poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 1 lat pozbawienia wolności przy o nadzwyczajnym złagodzeniu kary w oparciu o przepis art. 60 § 1 i § 2 k.k. i § 6 k.k.</p> <p>Względnie o zmianę punktu 3 poprzez zastosowanie pełnej absorbcji</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o nadzwyczajne złagodzenie kary w oparciu o przepis art. 60 § 1 i § 2 k.k. i § 6 k.k. oraz zastosowanie pełnej absorbcji niezasadny z przyczyn wymienionych w 3.1</p>		
<p>3.2.</p>	<p>obrońca oskarżonego Ł. Z.</p> <p>- obraza przepisów postępowania tj. art.160 k.p.k. w zw. z art.170 pkt. 3 i 5 k.p.k. w zw. z art. 218 k.p.k.</p> <p>- obraza przepisów postępowania tj. art 366 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	w zw. z art. 410 k.p.k. i art 5§2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<ul style="list-style-type: none"> • Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób wyczerpujący, gromadząc wszystkie dowody, mogące mieć znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy, o których istnieniu powziął informację; • argumenty podniesione w apelacji obrońcy okazały się niezasadne, a środek zaskarżenia w postaci apelacji obrońcy miał polemiczny charakter w kwestii dokonanej przez Sąd I instancji oceny materiału dowodowego. Zarzucając sądowi I instancji obrazę przepisów postępowania skarżący w gruncie rzeczy kwestionował poczynione przez sąd ustalenia faktyczne; • słusznie sąd uczynił odmawiając dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego Ł. Z., w których nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, uznając je za przyjętą linię obrony, która nie znajdowała oparcia w prawidłowo zebranych i ocenionym przez Sąd Okręgowy materiale dowodowym. • prawidłowo sąd I instancji stwierdził, że wyjaśnienia oskarżonego Ł. Z. pozostają w sprzeczności z dowodami w postaci wyjaśnień D. S. w części uznanej przez sąd I instancji za wiarygodną oraz 	

zeznaniami świadka A. R., protokołami oględzin zapisów monitoringu wraz ze zdjęciami, dołączonymi do akt wyciągami z konta bankowego czy w końcu opiniami sądowo-lekarskimi. Podzielając tę ocenę sądu meriti dotyczącą wyżej zaprezentowanych dowodów sąd odwoławczy wskaże jedynie, że:

- prawda jest, co podnosi obrońca oskarżonego, że nie wszystkie osoby mogące brać udział w rozbojach zarzucanych oskarżonemu Ł. Z. zostały zatrzymane bowiem nie zdołano zatrzymać osoby nieletniej, niemniej wbrew stanowisku skarżącego nie rzutuje to na prawidłowość poczynionych przez sąd ustaleń. Bez wątpienia w rozboju na osobie A. R. brały udział trzy osoby. Z zeznań pokrzywdzonego wynika, że trzech mężczyzn, których pokrzywdzony mijał siedzieli na przystanku autobusowym pod wiatą, a następnie dokonali na nim rozboju. Z wyjaśnień D. S. wynika natomiast, że rozboju na osobie A. R. miały dokonać trzy osoby w tym on, A. W. i mężczyzna określany przez niego nazwiskiem B.
- w przypadku zdarzenia na osobie D. P. takiej pewności, co do ilości napadających nań osób, z jego zeznań wysnuć nie można. Niemniej z wyjaśnień oskarżonego D. S. połączonych z zeznaniami taksówkarza obsługującego kursy na stacje benzynowe udział trzech osób jawi się jako rzeczywisty, a trzecim ze sprawców nieletni A. W. będący znajomym obu oskarżonych. Udział czwartej

osoby w świetle zmiennych wyjaśnień D. S. jawi się jako nierzeczywisty, co zostanie przedstawione niżej.

- zgodzić się należy również ze skarżącym, że D. S. nie jest konsekwentny w swoich wyjaśnieniach i podaje różne wersje zdarzeń. W postępowaniu przygotowawczym starając się umniejszyć swoją winę przyznał się jedynie częściowo do posługiwania się skradzionymi kartami wskazując, że ich zaboru dokonali pozostali sprawcy w tym Ł. Z.. Przesłuchany przed sądem zmienił tę wersję przyznając, że brał w tym zdarzeniu udział i doprecyzował role napastników. Oskarżonego Z. jako osoby, która kopła pokrzywdzonego D. P., a siebie jako osobę zabierającą plecak. Sam fakt zmienności wyjaśnień, nie może być podstawą wbrew stanowisku skarżącego do potraktowania całości wyjaśnień D. S. jako niewiarygodnych. Wszak oskarżony nie stara się umniejszyć swojej winy kosztem Ł. Z. jeśli chodzi o rozbój na D. P., a w przypadku rozboju na A. R. w imię źle pojętej solidarności neguje udział oskarżonego w zdarzeniu ale przyznaje że sam brał w nim udział. Czyni to jednak nieudolnie i wbrew jakiegokolwiek logice zapominając, co wyjaśniał w dniu 22 marca 2019 r. Otóż wówczas wskazując na udział w zdarzeniu niejakiego M., który przyniósł karty bankomatowe i jego kolegi określanego jako B.. Po okazaniu mu widniejących

w aktach wydruków z monitoringu oświadczył, że rozpoznaje na nich siebie i kolegę M., którego nazywali B.. Po okazaniu mu karty 71 również bez zawahania powiedział, że rozpoznaje na niej „B.”. Otóż nie budzi żadnych wątpliwości, że widniejąca na powyższych kartach podobizna należy do oskarżonego Ł. Z.. I nie może zmienić tego faktu to, że na rozprawie oskarżony D. S. oświadczył, że B.to inna osoba niż obecny na sali Ł. Z. i to jest nazwisko a nie pseudonim. A zatem wskazując na udział w rozboju na osobie A. R. mężczyzny nazywanego B.oskarżony oświadczył, że na zdjęciach znajduje się tenże jednocześnie przyznał, że w rozboju brał udział oskarżony Ł. Z. bowiem to jego podobizna widnieje na zdjęciach.

Słusznie zatem wyjaśnienia D. S. w części zaprzeczającej udziałowi oskarżonego Ł. Z. zostały uznane przez sąd I instancji za niewiarygodne. Bezspornym bowiem jest, że oskarżony został rozpoznany przez pokrzywdzonego i to dwukrotnie w toku postępowania przygotowawczego oraz bezpośrednio na rozprawie. To prawda, na co wskazuje skarżący, że pokrzywdzony przesłuchiwany po raz pierwszy podał, że" Jedynie pierwszego opisanego mężczyznę, czyli tego który pytał o papierosa byłbym w stanie rozpoznać. Pozostałych nie". Niemniej, nie sposób nie zauważyć szczegółowości zeznań pokrzywdzonego w tym opisywanego ubioru sprawców i przebiegu zdarzenia, co znalazło potwierdzenie nie tylko w protokołach oględzin zapisów

monitoringu wraz ze zdjęciami obrazującymi ubiór osób płacących skradzionymi D. P. kartami ale również w wyjaśnieniach oskarżonego D. S.. Wersja tego ostatniego jakoby mówił do pozostałych napastników aby przestali uderzać A.R. jest zbieżna z zeznaniami świadka, świadcząc o jego wiarygodności. Podobnie zresztą jak wskazanie elementów ubiorów sprawców zbieżnych z tymi, w które byli ubrani oskarżeni na zdjęciach i filmach z monitoringu. To prawda, że mówiąc o osobie, która posługiwała się nożem pokrzywdzony podał w czasie pierwszego przesłuchania, że miała na głowie czapkę koloru czarnego być może N. bo widział biały znaczek na środku. Fakt, że oskarżony Ł. Z. na załączonych wydrukach z monitoringu nie ma czapki nie może zdyskredytować wartości zeznań pokrzywdzonego i jego rozpoznania. Nie można bowiem zapominać, że zdarzenie było nagłe, a jego przebieg dynamiczny. Była noc, a pokrzywdzony bity i raniony nożem obawiał się o swoje zdrowie i życie. W tych okolicznościach podanie przez niego wielu innych szczegółów zbieżnych z pozostałym materiałem dowodowym wskazuje na jego prawdomówność, a tym samym pewność, co do dokonanego rozpoznania osoby Ł. Z. jako napastnika posługującego się nożem. Wskazać należy, że pokrzywdzony nie tylko rozpoznał oskarżonego na zdjęciach ale także w czasie okazania z przybranymi do tej czynności osobami- zapewniając, że jest w 100% pewien rozpoznania i oczywiście na rozprawie. Nie ukrywał, że rozpoznaje oskarżonego po posturze, sylwetce a na monitoringu nadto po

ubraniu, z którego zapamiętał charakterystyczną dla niego czarną kurtkę.

- przy ocenie udziału oskarżonego w rozboju na osobie D. P. pomimo braku możliwości rozpoznania sprawców przez pokrzywdzonego znamionnym dla ustalenia sprawstwa oskarżonego Ł. Z. są wyjaśnienia D. S. powiązane z chronologią zdarzeń wynikającą z załączonych do akt monitoringów i faktem płacenia skradzionymi pokrzywdzonemu kartami za zakupy. Otóż niezależnie od wyjaśnień oskarżonego D. S. z załączonych do akt monitoringów wynika, że pokrzywdzony D. P. wychodzi ze sklepu (...) mieszczącego się przy ulicy (...) w Z. o godzinie 2:29 wracając do niego zakrwawionym o godzinie 2:43. O godzinie natomiast 2:45 na stację benzynową (...) przy ulicy (...) w Z. wchodzi Ł. Z. i D. S. płacąc za zakupy skradzioną pokrzywdzonemu kartą. Mając na uwadze zbieżność czasową pomiędzy tymi dwoma faktami a nadto to, że do zdarzenia doszło nieopodal (...) Harcerza na ul (...) czyli na tej samej ulicy w bliskiej odległości od siebie wskazanych punktów, trudno dać wiarę oskarżonemu Ł. Z., że nie uczestniczył również w tym drugim rozboju. Podobnie zresztą jak temu, że nie przebywał w mieszkaniu na ul. (...) z D. S., skoro o godzinie 3:16 z jego telefonu na ulicę (...) w Z. zamawiana była taksówka, która sprawcy przemieszczali

się jadąc do sklepów i płacąc zrabowanymi kartami.

- słusznie zatem sąd I instancji odmówił dania wiary wyjaśnieniom Ł. Z., który zaprzeczył udziałowi w rozbojach na osobach A. R. i D. P. uznając je za przyjętą linię obrony;
- odnosząc się do kolejnych zarzutów obrońcy oskarżonego w tym do zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. zwrócić należy uwagę, że wedle ugruntowanego w orzecznictwie poglądu przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art.7 k.p.k. zawsze wtedy, gdy stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego i znalazło to odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku. Nadto, wprost za Sądem Najwyższym trzeba przypomnieć, iż kontrola instancyjna oceny dowodów z natury swej nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośrednią przesłuchania, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy. Tak więc dokonanie przez sąd odwoławczy nowej,

odmiennej oceny dowodów jest uzasadnione tylko wówczas, gdy w wyniku kontroli odwoławczej stwierdzona zostanie dowolność oceny poczynionej przez sąd I instancji (pomijając kwestię nowych dowodów). Jeżeli natomiast ocena dokonana przez sąd I instancji pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k.,

nie ma podstaw do zmieniania jej w postępowaniu odwoławczym (por. wyrok SN z dnia 11 lutego 2004 roku, IV KK 323/03, Lex 84466). Odnosząc się wprost do materiału dowodowego zebranego w sprawie oskarżonego Ł. Z., a przede wszystkim do pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, sąd odwoławczy dostrzega, że sąd meriti uzasadniając swoje orzeczenie wskazał, iż ustalając stan faktyczny miał na uwadze nie tylko zeznania świadków obciążających oskarżonego, ale także jego wyjaśnienia i wyjaśnienia D.S. mające potwierdzać jego wersję co do pierwszego z czynów, których wydzwięk poddał analizie. Tym samym nie sposób zarzucać sądowi naruszenia art. 7 k.p.k., skoro ferując wyrok miał on na uwadze wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego.

Poglądu Sądu Apelacyjnego w tym zakresie nie może zmienić apelacja obrońcy, wedle której sąd miał oprzeć się jedynie na dowodach przemawiających na niekorzyść oskarżonego zwłaszcza na wyjaśnieniach D. S. w części uznanej przez sąd I instancji za wiarygodną oraz zeznaniami

świadka A.R., protokołami oględzin zapisów monitoringu wraz ze zdjęciami, dołączonymi do akt wyciągami z konta bankowego Matki D. P. czy w końcu opiniami sądowo-lekarskimi. Podzielając częściowo argumentację skarżącego, że do wyjaśnień drugiego oskarżonego należy podejść ostrożnie stwierdzić należy, że sąd I instancji temu zadaniu sprostał i słusznie przydał im w części walor wiarygodności zwłaszcza, że znajdowały one potwierdzenie w innych dowodach.

Reasumując zdaniem sądu odwoławczego zebrany w sprawie materiał dowodowy okazał się wystarczający do przyjęcia, że oskarżony zrealizował znamiona przypisanych mu czynów

- obrońca oskarżonego podniósł w apelacji zarzut obrazy przepisu art. 170 §1 pkt 3 i 5 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego zmierzającego do ustalenia lokalizacji telefonu komórkowego, który w nocy z 25 na 26 stycznia 2019 r. posługiwał się oskarżony, co w konsekwencji uniemożliwiło weryfikację wyjaśnień oskarżonego w zakresie jakim zaprzeczał on swojemu udziałowi w rozboju na osobie A. R.. Odnosząc się do powyższego wskazać należy, iż trudno odmówić skarżącemu racji, że wniosek ten był przydatny do stwierdzenia okoliczności powołanej we wniosku i sąd dopuścił się obrazy przepisów postępowania. Niemniej zdaniem sądu odwoławczego w kontekście pozostałego materiału dowodowego wskazującego na sprawstwo oskarżonego to uchybienie nie

miało wpływu na treść wyroku. Z uwagi na roczny okres przechowywania niniejszych danych sąd odwoławczy nie widział możliwości konwalidowania niniejszego uchybienia.

- W niniejszym postępowaniu nie został naruszony również przepis art. 5 § 2 k.p.k. Zasadą jest, że na korzyść oskarżonego tłumaczy się jedynie nieusuwalne wątpliwości. Pierwszym, zatem etapem powinno być podjęcie próby ich wyeliminowania w sposób zgodny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, w oparciu o zebrany w sprawie materiał procesowy. Dopiero w dalszej kolejności, gdyby zabieg tego rodzaju okazał się nieskuteczny, można wyjaśnić je na korzyść oskarżonego. W opisanym kontekście należy zauważyć, iż wątpliwości piętzone w apelacji, zostały oparte na poddaniu w wątpliwość zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonej. Ich ocena dokonana przez sąd I instancji, została zaaprobowana przez sąd odwoławczy. W tym stanie rzeczy należy zauważyć, iż wskazane przez skarżącą w apelacji wątpliwości, zostały wyjaśnione przez sąd a quo, który nie sięgnął po zasadę in dubio pro reo, bowiem w oparciu o zeznania świadków i wyjaśnienia oskarżonego D.S. w części uznanej za wiarygodne zbudował logiczny obraz zdarzeń z udziałem oskarżonego Ł. Z...
- podstawę orzeczenia stanowił całokształt okoliczności oraz dowodów przeprowadzonych

i ujawnionych w toku rozprawy głównej. Zatem wbrew zarzutom obrońcy oskarżonego sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia art.410 k.p.k. Zarzut taki byłby zasadny w przypadku, gdyby sąd opierał się w sprawie na materiale dowodowym, który nie został ujawniony bądź orzekał w oparciu jedynie o część ujawnionego materiału dowodowego czego w niniejszej sprawie podczas kontroli instancyjnej nie stwierdzono.

- w niniejszej sprawie, wbrew twierdzeniom autora apelacji, Sąd Okręgowy ferując rozstrzygnięcie w zakresie kary uwzględnił wszystkie okoliczności istotne dla jej wymiaru, prawidłowo je ocenił oraz nadał im właściwe znaczenie. Należy podzielić zapatrywania i przytoczoną argumentację Sądu Okręgowego na okoliczność ukształtowania kary w znajdującej odzwierciedlenie w wyroku wysokości. Rozstrzygnięcie w tym zakresie jest niewątpliwie słuszne i sprawiedliwe. Przy ustalaniu rozmiaru społecznej szkodliwości przestępczego zachowania oskarżonego sąd uwzględnił bowiem wszystkie okoliczności z art. 115 § 2 k.k. i nadał im właściwą rangę. Uwzględnił zatem rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar szkody , sposób i okoliczności popełnienia czynów, motywację oskarżonego i postać zamiaru, z jakim działał. A zatem uwagi sądu nie uszła żadna z okoliczności wyznaczających rozmiar społecznej

<p>szkodliwości czynu oskarżonego. Kształtując karę pozbawienia wolności sąd miał również w polu widzenia warunki i właściwości osobiste oskarżonego i dotychczasową karalność oskarżonego. Jako okoliczność bardzo obciążającą należy wskazać na brak poprawy ze strony oskarżonego i jakiegokolwiek refleksji, co do swojego postępowania. (warunkowo zwolniony w dniu 28.02.2013 r. a kolejne przestępstwo z art.280§2 k.k. popełnia 25.07.2013 r. Ponownie opuszcza Zakład Karny 21 stycznia 2018 r. kończąc odbywanie kary pozbawienia wolności z wyroku o sygn. VII K 193/14 i niespełna rok później dopuszcza się przypisanego mu czynu. Zatem kara łączna 9 lat pozbawienia wolności aczkolwiek surowa nie może być wobec oskarżonego uznana za rażącą.</p>	
<p>Wniosek</p>	
<p>Uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wniosek niezasadny z przyczyn wymienionych w pkt.3.2</p>	

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
--	--

4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Punkt 4	zwolniono oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa

7. PODPIS
SSO del. Teresa Jędrzejak-Paluch SSA Marcin Ciepela SSA Małgorzata Niementowska

1.3. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego D.S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	1, 2, 3		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego Ł. Z.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	1,2,3	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmiana